

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu **R. T.**, bytom v S., K., zastúpeného J. O. K., advokátom, so sídlom v B., S., proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Vazovova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 43628/2008-1409 zo dňa 20. novembra 2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/9/2009-57 zo dňa 25. marca 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/9/2009-57 zo dňa 25. marca 2010 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného č. 43628/2008-1409 zo dňa 20. novembra 2008 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške **1177,03 €** na účet jeho právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia v záhlaví označeného rozhodnutia žalovaného, ktorým

zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R-439/2008-5334 zo dňa 8.7.2008, ktorým prepustil podľa § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 200/1998 Z. z.“) žalobcu zo služobného pomeru v stálej štátnej službe vo funkcii odborný colný referent pobočky Colného úradu (ďalej aj „PCÚ“) Vyšné Nemecké, služobného úradu Colný úrad Michalovce, miesto výkonu štátnej služby Vyšné Nemecké, z dôvodu porušenia základných povinností colníka ustanovených v § 44 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 200/1998 Z. z., a toto rozhodnutie potvrdil. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že podľa jeho názoru žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán určite, jasne a jednoznačne vymedzili, na ktorých skutkových základoch spočívalo porušenie služobnej disciplíny žalobcom, pričom svoje skutkové zistenia aj dostatočným spôsobom odôvodnili. Uviedol, že žalobcovou povinnosťou bolo vykonávať fyzické colné kontroly vystupujúcich nákladných vozidiel a zároveň vykonávať colnú kontrolu predložených sprievodných tranzitných dokladov. Mal za to, že z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise žalovaného bolo nepochybne preukázané, čo vyplynulo aj z písomného stanoviska Štátnej colnej služby Ukrajiny zo dňa 3.4.2008, že tovar, deklarováný na sprievodnom tranzitnom doklade T1 nevystúpil z územia spoločenstva a nevstúpil na územie Ukrajiny cez hraničný priechod Vyšné Nemecké, z čoho nepochybne vyplýva, že žalobca, ktorý dňa 19.12.2007 vykonával fyzickú kontrolu tohto tovaru, napriek skutočnosti, že tovar nebol fyzicky predložený na pobočke, potvrdil, že predložený bol a že neboli zistené žiadne nezrovnalosti tohto tovaru. Ďalej bolo podľa názoru krajského súdu dostatočne preukázané aj to, že žalobca ako colník vykonávajúci štátnu službu v priebehu obdobia od 8.10.2007 do 25.1.2008 ukončil a zapísal viaceré tranzitné operácie s výsledkom „A1-Súhlasí“ a to aj napriek tomu, že na tranzitnom doklade a ani v počítačovej evidencii neboli vôbec uvedené evidenčné čísla vozidiel, ktoré mali doviest' tovar do colné priestoru, alebo evidenčné čísla boli uvedené len v počítačovej evidencii alebo medzi evidenčnými číslami uvedenými v počítačovej evidencii a sprievodnými tranzitnými dokladmi bol nesúlad, pričom aj v týchto prípadoch bolo stanovisko Štátnej colnej služby Ukrajiny také, že vozidlá s tovarom, uvedeným na sprievodnom tranzitnom doklade ako aj v počítačovom systéme, nevstupovali za uvedené obdobie na colné územie Ukrajiny alebo tieto vozidlá vstúpili na územie Ukrajiny bez tovaru, čiže prázdne. Krajský súd poukázal na to, že žalobca vo svojej

výpovedi svoje skutky v podstate potvrdil, uvádzajúc, že k nim došlo z nevedomosti alebo že zistené nezrovnalosti prehliadol, a že v ďalšej výpovedi priznal, že porušil nariadenie Generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva SR (ďalej len „GR CR SR“) č. 120/2006, avšak nevedome, pretože na pracoviskách postupovali podľa zaužívaných postupov a neotvárali detail tranzitnej operácie, z čoho je podľa názoru krajského súdu nepochybné, že žalobca si neplnil svedomite svoje úlohy ani si ich neplnil riadne, nedodržiaval služobnú disciplínu, ale naopak porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť, a to zvlášť hrubým spôsobom, keďže sa tak stalo celkovo v dvadsiatich prípadoch. K námietke žalobcu, že žalovaný o jeho prepustení rozhodol po uplynutí lehoty dvoch mesiacov, ustanovenej v § 183 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z. z., krajský súd poukázal na to, že žalovaný odpoveďou orgánov colnej správy Ukrajiny zo dňa 14.4.2008 preukázal určitú skutočnosť, že tovar v uvedených prípadoch nebol dovážaný na územie Ukrajiny, avšak následne Inšpekcia GR CR SR uskutočnila šetrenie podozrenia fiktívneho ukončovania tranzitných operácií na hraničnom priechode a pri preverovaní 145 tranzitných operácií výsledok svojej činnosti oznámila až dňa 12.5.2008, a preto aj podľa jeho názoru tento dátum možno považovať za deň, kedy sa správny orgán prvého stupňa dozvedel o porušení služobnej disciplíny zo strany žalobcu. Uzavrel, že ak prvostupňové rozhodnutie bolo vydané 8.7.2008, potom dvojmesačná subjektívna lehota uplynula až 12.7.2008, kedy bolo prvostupňové rozhodnutie doručené žalobcovi, preto táto námietka žalobcu nemohla obstáť. Ďalej poukázal na to, že celkovo dvadsať prípadov porušenia služobnej disciplíny žalobcom zakladá aj podľa jeho názoru zvlášť hrubý spôsob porušenia zákonných povinností žalobcu a napĺňa preto druhú zákonnú podmienku ponechania žalobcu v služobnom pomere, ktoré by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Mal za to, že žalovaný sa s dôvodmi odvolania žalobcu podrobne a jednotlivo vysporiadal, a preto sa stotožnil s jeho závermi, že na základe správnym orgánom zadovaných a vykonaných dôkazov bolo možné dôvodne považovať konanie žalobcu, kladené mu za vinu, za dostatočne preukázané. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na § 250k ods. 1 OSP vychádzajúc z neúspechu žalobcu v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie riaditeľa Colného úradu Michalovce zruší a vec vráti na nové konanie, z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. a/, d/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ OSP) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza

z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). Uviedol, že už v žalobe namietal uplynutie lehôt majúcich povahu lehôt prekluzívnych, po uplynutí ktorých nie je možné rozhodnúť o prepustení colníka so služobného pomeru, čo ani riaditeľ colného úradu ani žalovaný nerešpektovali, a tiež nesprávne právne posúdenie veci, nepreskúmateľnosť rozhodnutí, nedostatočne zistený skutkový stav veci aj to, že v preskúvanom rozhodnutí nie je jediná úvaha odvolacieho orgánu a celé je len prepísaným stanoviskom riaditeľa colného úradu a citáciou prvostupňového rozhodnutia, teda ide o úvahu riaditeľa colného úradu, ďalej že konanie bolo začaté predtým, ako bol riaditeľovi colného úradu doručený list inšpekcie, a tiež že z rozhodnutia sa nedá zistiť, v čom spočívala hrubosť jeho konania, a napokon i to, že konanie o prepustení nie je disciplinárnym konaním. V odvolaní žalobca vytkol krajskému súdu, že napriek žalobnej námietke nepreskúmal zákonnosť postupu žalovaného z hľadiska § 222 zákona č. 200/1998 Z. z. Podľa názoru žalobcu aj zo skutkových okolností uvádzaných súdom vyplýva, že riaditeľ colného úradu sa o skutku dozvedel dávno pred tým, ako mu bol doručený podnet od Inšpekcie generálneho riaditeľa, pretože najneskôr 14.4.2008 o tomto porušení vedel, pričom tento podnet, na ktorý poukazuje krajský súd, podľa žalobcu vyvracia závery súdu, pretože sa v ňom uvádza: „Váš úrad je o porušení služobnej disciplíny s colníkmi zaradenými na výkon služby na hraničnom priechode Vyšné Nemecké už oboznámený a každý jednotlivý colník Vám bude v konaní o služobnom pomere povinný podať opätovné vyjadrenie k svojej činnosti, a teda nepovažujem za nutné popisovať porušenie služobnej disciplíny colníkmi pri každom sprievodnom tranzitnom doklade tovaru (STD), navyše Vami získané oficiálne stanovisko ukrajinskej strany dokazuje skutočnosť, že došlo k porušeniu predpisov colníkmi, avšak tieto zistenia budú predmetom činnosti orgánov činných v trestnom konaní a nemajú výrazný vplyv na Vaše konanie“. Žalobca vyjadril presvedčenie, že z citovaného stanoviska jednoznačne vyplýva, že tento podnet nemá taký význam na posúdenie plynutia lehôt, aký mu pripisuje súd, ale naopak závery súdu vyvracia, a potvrdzuje tvrdenie žalobcu, že riaditeľ colného úradu vedel dávno predtým o porušení služobných povinností, t.j. najneskôr 14.4.2008 vedel o tom, že žalobca porušil služobnú disciplínu, pričom žalobca k týmto skutočnostiam podával následne 15.4.2008 vysvetlenie aj inšpekcii. Žalobca mal za to, že list inšpekcie mal len zastrieť to, že riaditeľ colného úradu nerozhodol vo veci v zákonnej lehote. Zdôraznil, že listinné dôkazy, na ktoré bolo poukázané, jednoznačne preukazujú, že riaditeľ colného úradu sa dozvedel o porušení služobnej disciplíny žalobcom z listu č. 11/23-1562, ktorý mu zaslala ukrajinská strana dňa 3.4.2008, ktorý mu bol doručený 4.4.2008, a z ktorého jednoznačne vyplýva, že boli preverované všetky dovozy v rokoch 2007 a 2008, pričom sa zistilo, že len 6 prípadov bolo

dovezených na územie Ukrajiny. Podľa názoru žalobcu nemôže byť sporné, že riaditeľ nekonal včas, aj keď porušenie služobnej disciplíny u skutkov uvedených v bode 2. výroku rozhodnutia nielen zistil, ale mal aj preukázané najneskôr 4.4.2008, a to listom od ukrajinských colných orgánov a najneskôr 15.4.2008 zistil aj porušenie služobnej disciplíny u skutkov uvedených v bode 1. výroku rozhodnutia, kedy mu bola ukrajinskými colnými orgánmi doručená odpoveď na jeho listy, pretože všetka korešpondencia prebiehala medzi riaditeľom a ukrajinskými colnými orgánmi, považoval za logické, že o porušení najskôr vedel riaditeľ a až následne inšpekcia, pričom tento záver bez najmenších pochybností preukazuje obsah listu doručený riaditeľovi colného úradu 15.5.2008. Namietal, že žiadna listina nepotvrďuje závery súdu, že až z listu inšpekcie doručenému dňa 15.5.2008 sa riaditeľ colného úradu dozvedel o porušení služobnej disciplíny, naopak list inšpekcie je dôkazom toho, že riaditeľ o porušení vedel, a vyššie uvedenými listami mal aj preukázané, že 15.4.2008 zistil porušenie a že postupy inšpekcie a šetrenia sa vykonávali pre účely trestného konania, ktoré je konaním samostatným, a informácie riaditeľa boli pre inšpekciu podnetom na konanie podľa trestných predpisov. Riaditeľ colnice už vtedy mal preukázané, že v osemnástich prípadoch uvedených vo výroku jeho rozhodnutia v 2. bode došlo k porušeniu služobných povinností žalobcom. Uzavrel, že z listín vyplýva, že riaditeľ colného úradu mal informácie od ukrajinských colných orgánov t.j., že sa mu potvrdili jeho zistenia, že tovar nevstúpil na územie Ukrajiny už 4.4.2008 a nekonal v súlade so zákonom, čo potvrďuje aj fakt, že došlo k uplynutiu aj objektívnej lehoty v iných prípadoch, čo preukazujú jednak listiny s Ukrajinou, zápisnica z 2.6.2008 a jeho list, ktorým začal konanie. Podľa týchto listín predmetom porušenia malo byť 35 prípadov, avšak riaditeľ colného úradu rozhodoval len o 20 prípadoch, čo tiež potvrďuje, že riaditeľ nekonal po zistení porušenia spôsobom ustanovených v zákonom a že list inšpekcie mal len tento nedostatok v činnosti riaditeľa colného úradu zastierať. Žalobca ďalej namietal záver súdu o hrubosti konania žalobcu, keďže tento záver ani žalovaný ani riaditeľ colného úradu vo svojich rozhodnutiach neuviedli, a z ich rozhodnutí sa nedá zistiť, či hrubosť konania bola posudzovaná podľa počtu prípadov alebo bola odvodzovaná od následku, že tovar nevstúpil na Ukrajinu a zostal na území spoločenstva, a preto je takéto rozhodnutie správneho orgánu čo do dôvodov a splnenia zákonných podmienok nepreskúmateľné. V tejto súvislosti vzniesol tiež námietku, že úlohou súdu nie je doplňovať chýbajúce náležitosti rozhodnutí správnych orgánov, ale preskúmať, či ich rozhodnutia a postup boli v súlade so zákonom. Vytkol krajskému súdu, že sa nevysporiadal s námietkou, že rozhodnutie žalovaného nie je výsledkom jeho rozhodovacej činnosti, ale je opisom stanoviska riaditeľa colného úradu a jeho rozhodnutia, pričom jediným rozdielom

je to, že namiesto mena žalobcu sa uvádza „odvolateľ“, ktorý postup považuje žalobca za porušenie dvojinstančnosti konania a odvolacie konanie je potom len formalitou, a nie skutočným prieskumom rozhodnutia, čo je v rozpore s § 230 ods. 3 v spojení s § 232 ods. 3 zákona č. 200/1998 Z. z. Napokon žalobca poukázal na to, že súd sa nevysporiadal ani s jeho námietkou, že riaditeľ colného úradu ani žalovaný nezistovali skutočnosti, svedčiace v jeho prospech, čo potvrdzuje aj tá skutočnosť, že nepreverovali prejazd motorových vozidiel, ktorý sa mal uskutočniť 19.12.2007, pričom žalobca požiadal v odvolacom konaní o vykonanie dôkazu listom 4/2008 zo dňa 16.9.2008 a listom 3/2008 zo dňa 11.9.2008, o preverenie skutočností spojených s dopravným prostriedkom, ktorým mal byť prepravovaný tovar na územie Ukrajiny, s čím sa žalovaný vysporiadal tak, že nechal preveriť čísla nesprávne uvedené a k číslam uvedeným v druhom liste uviedol, že tieto správne čísla sú právne irelevantné a s danou kauzou nesúvisia, na základe čoho podľa názoru žalobcu ide o jasný úmysel žalovaného nevykonať dôkaz, ktorý je v prospech žalobcu a ktorý závery riaditeľa colného úradu vyvracia. Záverom žalobca uviedol, že zotrváva na všetkých dôvodov uvedených v žalobe, pre ktoré rozhodnutie žalovaných správnych orgánov považuje za nezákonné, majúc za to, že súdom mu nebola poskytnutá ochrana jeho zákonných aj ústavných práv, pretože nevzal do úvahy, že bol zo služobného pomeru prepustený nielen po uplynutí prekluzívnej lehoty, ale aj z toho dôvodu, že neboli jednoznačne preukázané skutky, ktoré sa mu kladú za vinu, pričom riaditeľ colného úradu postupoval účelovo, dôkazy svedčiace v jeho prospech nevykonali, rozhodnutie žalovaného nebolo výsledkom jeho rozhodovacej činnosti, keďže je kópiou stanoviska riaditeľa colného úradu doplnené o nepodstatné časti žalovaným.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Opravným uznesením č. k. 6S/9/2009-126 zo dňa 3.6.2011 Krajský súd v Košiciach opravil v záhlaví napadnutého rozsudku nesprávne uvedenú členku senátu JUDr. V. M. na správneho člena senátu JUDr. P. N. dôvodiac zrejmu nesprávnosťou a chybou pri písaní záhlavia v rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej

OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Predmetom súdneho preskúmvacieho konania bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R-439/2008-5334 zo dňa 8.7.2008, ktorým ako správny orgán prvého stupňa prepustil podľa § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z. z. žalobcu zo služobného pomeru colníka v stálej štátnej službe vo funkcii odborný colný referent pobočky Colného úradu Vyšné Nemecké, služobného úradu Colný úrad Michalovce, miesto výkonu štátnej služby Vyšné Nemecké, z dôvodu porušenia základných povinností colníka ustanovených v § 44 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 200/1998 Z. z. tým, že

- dňa 19.12.2007 na PCÚ Vyšné Nemecké na stanovisku „Rampa nákladná doprava–vývoz“, kde bolo jeho povinnosťou vykonávať fyzické colné kontroly vystupujúcich nákladných motorových vozidiel, potvrdil na sprievodných tranzitných dokladov v odseku „I. v rozpore so skutočnosťou, že tovar nebol fyzicky predložený PCÚ Vyšné Nemecké, že tento tovar predložený bol a že ním vykonanou colnou kontrolou neboli zistené žiadne nezrovnalosti tovaru, čím konal v rozpore s nariadením GR CR SR č. 120/2004 čl. 197 a čl. 202 Prepúšťanie tovaru do režimu tranzit a v rozpore s § 9 ods. 3 písm. q/ zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch v štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 652/2004 Z. z.“), a
- na stanovisku „Nákladná doprava – vývoz“ na PCÚ Vyšné Nemecké vykonal nedôslednú colnú kontrolu predložených sprievodných tranzitných dokladov tovaru (STD) v režime tranzit a počítačovej evidencie NCTS a v rozpore so skutočným stavom veci vyznačil výsledok colnej kontroly v NCTS ako „A1-Súhlasí“ a ukončil režim tranzit v osemnástich prípadoch, a to aj napriek tomu, že v počítačovej evidencii NCTS a na STD neboli uvedené evidenčné čísla motorových vozidiel, ktoré mali doviest' tovar do colného priestoru, alebo evidenčné čísla motorových vozidiel, ktoré mali doviest' tovar do colného priestoru, boli uvedené len v počítačovej evidencii NCTS a neboli uvedené na STD alebo čísla motorových vozidiel, ktoré mali doviest' tovar do colného priestoru, ktoré boli uvedené počítačovej evidencii NCTS a na STD sa nezhodovali, čím konal

v rozpore s nariadením GR CR SR č. 120/2004 Prepúšťanie tovaru do režimu tranzit, príloha č. 5 bod 1. a 3. a s § 9 ods. 3 písm. q/ zákona č. 652/2004 Z. z., čím žalobca porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby s tým, že služobný pomer končí dňom doručenia rozhodnutia podľa § 185 ods. 3 zákona č. 200/1998 Z. z., pričom to bolo prerokované vo výbore ZV OO dňa 7.7.2008 pri Colnom úrade Michalovce podľa § 215 ods. 2 písm. c/ zákona č. 200/1998 Z. z.

V žalobe žalobca (okrem iného) namietol, že pri prepustení nebola dodržaná zákonná dvojmesačná subjektívna lehota, v ktorej k prepusteniu mohlo dôjsť. Poukázal v tomto smere na porušenie ustanovenia § 183 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z. z. Po skutkovej stránke poukázal v tomto ohľade na to, že riaditeľ colného úradu (nadriadený) mal vedomosť o údajnom porušení služobných povinností žalobcom už pred podstatne dlhšou dobou, než mu bol z inšpekcie GR CR SR doručený podnet na disciplinárne konanie.

Najvyšší súd sa preto v prvom rade zaoberal otázkou dodržania lehoty na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru; ak je táto námietka dôvodná, nemá praktický význam skúmať námietky ďalšie.

Zo spisu predloženého žalovaným vplynuli nasledujúce podstatné skutočnosti :

Listami zo dňa 27.3.2008 a dňa 7.4.2008 riaditeľ Colného úradu Michalovce požiadal riaditeľa Užhorodskej colnice o poskytnutie údajov, na základe ktorých bol uskutočnený výstup tovaru zo SR na Ukrajinu podľa priloženého zoznamu (fotokópie sprievodných dokladov – zväzok), a údajov vo veci preverenia príjemcov tovaru, ktorí mali v období rokov 2007-2008 prijať tovar vstupujúci na colné územie Ukrajiny cez hraničný prechod Vyšné Nemecké – Užhorod (zoznam príjemcov tovaru v prílohe).

Listom č. 11/23-1562 zo dňa 3.4.2008 doručeným Colnému úradu Michalovce dňa 4.4.2008 Užhorodská colnica na žiadosť z 27.3.2008 poskytla údaje, že po uskutočnenej previerke týkajúcej sa dovozu na colné územie Ukrajiny v priebehu rokov 2007 – 2008, ktorou sa zistilo, že za dané obdobie sa dovozy uskutočnili v 6 prípadoch, kuk ktorým zaslala príslušné dokumenty.

Listom č. 11/23-1792 zo dňa 14.4.2008 doručeným Colnému úradu Michalovce dňa 18.4.2008 Užhorodská colnica na žiadosť zo 7.4.2008 vo veci dožiadaného dovozu tovaru na colné územie Ukrajiny oznámila, že príjemcom bol súkromný podnikateľ V. K. a že informácie o dovoze tovaru inými firmami colnica neviduje.

Dňa 15.4.2008 bola Inšpekciou GR CR SR spísaná so žalobcom Zápisnica o podaní vysvetlenia týkajúceho sa colného prejednaní tovaru na základe tranzitných vyhlásení, zoznam ktorých mal tvoriť jej prílohu.

Dňa 12.5.2008 bol Colnému úradu Michalovce (do rúk jeho riaditeľa) doručený podnet Inšpekcie GR CR SR zo dňa 5.5.2008 na disciplinárne konanie okrem iných colníkov aj voči žalobcovi, z obsahu ktorého okrem ďalších skutočností vyplynula podstatná skutočnosť, že Colný úrad Michalovce je o porušení služobnej disciplíny colníkmi zaradenými na výkon služby na hraničnom priechode Vyšné Nemecké už oboznámený a že ním získané oficiálne stanovisko ukrajinskej strany dokazuje skutočnosť, že došlo k porušeniu predpisov colníkmi.

Listom riaditeľa Colného úradu Michalovce zo dňa 26.5.2008 bolo žalobcovi oznámené začatie konania vo veci služobného pomeru.

Riaditeľ Colného úradu Michalovce rozhodol o prepustení žalobcu zo služobného pomeru colníka rozhodnutím zo dňa 8.7.2008, ktoré bolo žalobcovi doručené v ten istý deň.

Žalovaný preskúmaným rozhodnutím zo dňa 20.11.2008 zamietol odvolanie žalobcu podané proti vyššie uvedenému rozhodnutiu o prepustení žalobcu zo služobného pomeru colníka a toto rozhodnutie potvrdil.

Žalovaný sa však v napadnutom rozhodnutí náležite a dôsledne nevysporiadal s námietkou žalobcu v odvolaní, že rozhodnutie Riaditeľa Colného úradu Michalovce o jeho prepustení zo služobného pomeru colníka zo dňa 8.7.2008 bolo vydané po dvojmesačnej prekluzívnej lehote podľa § 183 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z. z.

Podľa § 183 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z. z. v znení platnom v rozhodnom čase o prepustení colníka z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. c/ až f/ možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roku odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách musí byť rozhodnutie o prepustení

colníkovi tiež doručené. Ak ide o prepustenie colníka z dôvodu uvedeného v odseku 1 písm. c/, nezapočítava sa do lehoty dvoch mesiacov doba, počas ktorej je colník uznaný dočasne neschopným vykonávať štátnu službu pre chorobu alebo pre úraz.

K výkladu pojmu "zistil" najvyšší súd uvážil takto:

Pre začiatok plynutia subjektívnej dvojmesačnej lehoty je rozhodujúci okamih, kedy nadriadený colníka získal informáciu o uvedenom konaní alebo opomenutí konania colníka, teda okamih vedomosti o skutkových okolnostiach prípadu v takom rozsahu, že je možné i predbežné právne hodnotenie. Nie je podmienkou, aby šlo o informáciu zvlášť kvalifikovanú, viazanú na iné (napr. disciplinárne či trestné) konanie, alebo aby takáto informácia pochádzala len z určitého zdroja. Postačí, že informácia má takú mieru určitosti a vierohodnosti, ktorá zabezpečí, že konanie o prepustení zo služobného pomeru nebude začaté na základe informácií nijako neoverených, nejasných či zreteľne nevierohodných.

Pretože zákonodarca začiatok plynutia lehoty viazal na neurčitý právny pojem ("zistil" dôvod), je nevyhnutné, aby všade tam, kde je otázka dodržania lehoty vzatá v pochybnosť (a tak tomu bolo i v posudzovanom prípade, pretože žalobca nedodržanie lehoty v odvolaní výslovne namietal), sa správny orgán s touto otázkou dôsledne vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia pri právnom hodnotení skutkových zistení.

Zo skutkových zistení, ako boli načrtnuté podľa obsahu správneho spisu, je zrejmé, že základná žalobná námietka je dôvodná.

Takto potom je nutné vychádzať z toho, že potrebnú informáciu získal riaditeľ Colného úradu Michalovce (nadriadený, v ktorého právomoci bolo prepustiť žalobcu zo služobného pomeru) už z listov Užhorodskej colnice zo dňa 3.4.2008 a 14.4.2008. Ak teda rozhodol o prepustení až 8.7.2008 (keď zrejme vyčkal výsledok šetrenia inšpekcie GR CR SR), stalo sa tak očividne po lehote dvoch mesiacov. Pretože táto lehota má charakter lehoty prekluzívnej, zanikla jej uplynutím možnosť prepustiť žalobcu pre taký skutok z služobného pomeru.

Najvyšší súd sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného prezentovaným v odôvodnení jeho rozhodnutia, že až po doručení podnetu na disciplinárne konanie

od inšpekcie GR CR SR dňa 12.6.2008 vrátane dôkazného materiálu preukazujúceho colníkovi porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom začala nadriadenému žalobcu plynúť zákonom stanovená dvojmesačná subjektívna lehota na prijatie rozhodnutia o prepustení, pretože takýto výklad nemá oporu v ustanovení § 183 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z. z., z ktorého vyplýva, že zistenie dôvodu prepustenia colníka zo služobného pomeru sa viaže na osobu nadriadeného.

Nad rámec vyššie uvedeného považuje odvolací súd za potrebné pripomenúť, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je prepustenie colníka zo služobného pomeru z dôvodu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, je podstatné preukázanie, že colník spáchal skutok, ktorým porušil služobnú prísahu a svoje služobné povinnosti, ktorý napĺňa znaky takej intenzity a ktorého sa dopustil takým spôsobom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Prepustenie colníka zo služobného pomeru je tak závažný zásah do základných práv a slobôd fyzickej osoby, že musí byť založené na objektívnom zistení a posúdení všetkých okolností prípadu a nie je možné zistenie o hrubom porušení služobnej prísahy a služobných povinností založiť na domnienkach. Skutok, ktorým colník hrubo porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti musí byť jasne, zrozumiteľne a určito opísaný vo výroku rozhodnutia správneho orgánu o prepustení zo služobného pomeru a z opisu skutku musí priamo vyplývať intenzita hrubého porušenia služobnej prísahy a služobných povinností colníka. Tento skutok musí byť správnym orgánom riadne zdokumentovaný a preukázaný. Správny orgán nemôže pri hrubom porušení služobnej prísahy a služobných povinností colníka vychádzať zo svojich domnienok a predpokladov.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že základom pre úsudok o prepustení colníka zo služobného pomeru podľa § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z. z. je úsudok o obsahu a rozsahu neurčitého právneho pojmu „porušenie služobnej prísahy alebo služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom“. Až po tom, keď správny orgán tento neurčitý právny pojem vyloží, môže ho konfrontovať so skutkovým zistením konkrétneho prípadu a usúdiť, či konanie colníka spočívajúce v porušení služobnej prísahy dosiahlo takej intenzity, že napĺňa zákonný znak zvlášť závažného porušenia. Nie je pritom pochybné, že vyššie uvedené platí aj pre posudzovanú vec, lebo zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti je rovnako ako porušenie

služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom neurčitým právnym pojmom. Úsudok o obsahu a rozsahu vyššie uvedeného neurčitého právneho pojmu v rozhodnutiach oboch správnych orgánov chýba.

Absencia uvedených úvah preto zakladá aj zjavnú nepreskúmateľnosť správneho rozhodnutia pre nedostatok dôvodov a Krajskému súdu v Košiciach je potrebné vytknúť, že sa náležitým spôsobom ani nepreskúmateľnosťou žalobou napadnutého správneho rozhodnutia nezaoberal a zo zistených väd nevyvodil zodpovedajúce závery, a to napriek tomu, že nepreskúmateľnosť správneho rozhodnutia v tomto smere bola žalobcom namietaná v žalobe.

Žalovaný v konaní nesprávne a aj nedostatočne právne vec posúdil a doterajšie zistenia nedávajú dostatočný, najmä právny podklad pre záver o takom porušení služobnej prísahy a služobnej povinnosti zo strany žalobcu, ktoré napĺňa dôvody prepustenia zo služobného pomeru colníka podľa § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z. z., pretože služobné orgány neskúmali všetky okolnosti prípadu, najmä nevenovali pozornosť tým skutočnostiam, ktoré mohli byť žalobcovi na prospech.

S ohľadom na skutočnosť, že najvyšší súd ako súd odvolací dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a aj nepreskúmateľnosti a súd prvého stupňa žalobu zamietol, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zmenil v zmysle § 250ja ods. 3 OSP tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V zmysle ustanovenia § 250ja ods. 4 OSP je správny orgán viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

O trovách konania (odvolacieho i prvostupňového) rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia advokátom, ako ich vyčíslil v podaní zo dňa 19.5.2010 v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Trovy právneho zastúpenia tvorí tarifná odmena za 3 úkony právnej služby v zmysle § 14 ods. 1 písm. a/, c/ vyhlášky v znení platnom do 31.5.2009 (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné

podanie žaloby na súd, písomné vyjadrenie) á 53,49 € s paušálom 3 - krát po 6,95 € a za 2 úkony právnej služby v zmysle § 14 ods. 1 písm. d/, c/ vyhlášky v znení platnom od 1.6.2009 (účasť na pojednávaní dňa 25.3.2010 a podanie odvolania) á 120,23 € s paušálnou náhradou 2 – krát po 7,21 €, náhrada za stratu času 2 – krát po 6 hod. 45 min. za cestu Bratislava – Košice a späť, t. j. 2 – krát po 14 začatých polhodín (§ 17 ods. 1 vyhlášky) á 12,02 €, a napokon cestovné výdavky za použitie osobného automobilu z Bratislavy do Košíc a späť, t. j. 2 – krát po 453 km x 0,183 €, čo činí 165,80 € a za naftu pri spotrebe 5,2 x cena nafty 1,075 € x 906 km : 100, čo činí 50,64 €. Spolu trovy (989,10€) vrátane DPH 19 % (187,93 €) predstavujú sumu 1177,03 €. V súlade s ustanovením § 149 ods. 1 OSP je žalovaný povinný zaplatiť náhradu trov konania na účet právneho zástupcu žalobcu, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 22. marca 2012

JUDr. Jaroslava Fúrová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská